

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 13029/2022
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Дмитровић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Душан Вујошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 903/22 од 13.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 903/22 од 13.05.2022. године.

Образложење

Апелациони суд у Крагујевцу је, након одржане расправе, донео пресуду Гж 903/22 од 13.05.2022. године, којом је одлучујући о жалбама тужиоца и тужених укинуо пресуду Основног суда у Горњем Милановцу П 1300/21 од 10.01.2022. године, одбио тужбени захтев којим је предложено утврђење да је уговор о доживотном издржавању закључен између тужених ББ и ВВ, оверен под бројем ОПУ: .../... од 29.11.2018. године, пред Јавним бележником Љиљаном Драгојевић у ..., ништав у односу на укупан удео од 2/12 непокретности, уписаних у листу непокретности број ... КО ..., који чини предмет заоставштине покојне ГГ бивше из ..., те обавезао туженог да тужиоцу на име парничних трошкова исплате износ од 33.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из разлога прописаних чланом 407. став 1. тачке 3. и 4. ЗПП.

Ревизија је дозвољена по члану 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), па је Врховни касациони суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити постоје друге повреде поступка које би представљале

релативно битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју је ревизијом указано.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и друготужена ВВ су рођени брат и сестра, а првотужени ББ им је отац. Странке су законски наследници мајке, односно супруге ГГ, која је умрла дана 22.11.1997. године. Заоставштина покојне ГГ, коју су чиниле акције код предузећа „...“ АД ..., расправљена је решењем оставинског суда О 721/2003. Првотужени, као прималац издржавања, закључио је са друготуженом, као даваоцем издржавања, дана 29.11.2018. године уговор о доживотном издржавању, чији предмет су целе непокретности уписане у листу непокретности број ... КО ..., кат. парц. бр. .../... од 41а 53м2, породична стамбена зграда под бројем ... и помоћна зграда под бројем Иза тога, тужилац је покренуо ову парницу, у којој је правноснажним делом пресуде П 436/19 од 26.04.2021. године утврђено да заоставштину покојне ГГ чини $\frac{1}{4}$ дела својине на напред наведеним непокретностима, на основу стицања у породичној заједници са првотуженим, супругом и његовим родитељима, да је наведени уговор о доживотном издржавању ништав у односу на $\frac{1}{12}$ дела непокретности и да тужиоцу, као законском наследнику сада покојне ГГ припада право својине са уделом од $\frac{1}{3}$ на њеној заоставштини коју чини право својине на $\frac{1}{4}$ дела целих непокретности.

Побијаном пресудом одлучено је о преосталом делу постављеног тужбеног захтева.

Одлуку о неоснованости захтева за утврђење ништавости уговора о доживотном издржавању до укупно $\frac{1}{4}$ дела целе непокретности другостепени суд заснива на недостатку правног интереса тужиоца по одредби члана 109. Закона о облигационим односима. Правноснажном пресудом од 26.04.2021. године, реализован је основни циљ тужиоца, односно утврђено је да заоставштину покојне ГГ чини својина на уделу од $\frac{1}{4}$ дела непокретности и тужиоцу признат његов наследни део на заоставштини од $\frac{1}{3}$, што у односу на целу непокретност представља $\frac{1}{12}$ дела.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд нашао да је доношењем правноснажне пресуде од 26.04.2021. године пружена заштита имовинским правима тужиоца, што тужбени захтев у делу којим је одлучено побијаном пресудом, чини неоснованим.

Поступак за расправљање заоставштине покојне ГГ, која је умрла 1997. године, спроведен је 2003. године. Тужилац је, у складу са чланом 181. Породичног закона, тек након закључења уговора о доживотном издржавању 29.11.2018. године покренуо спор у сврху утврђења права покојне мајке по основу удела у имовини стеченој током трајања брака са првотуженим ББ. Право својине покојне ГГ на непокретности која је предмет уговора о доживотном издржавању, утврђено пресудом у току ове парнице на основу чланова 195. и 180. Породичног закона стечено је оригинарно, тако да је $\frac{1}{4}$ дела ових непокретности била њена заоставштина у моменту смрти. По одредби члана 36. Закона о основама својинскоправних односа, право својине стиче се наслеђивањем у тренутку отварања наслеђа на имовини умрлог, па првотужени ББ у време закључења уговора о доживотном издржавању није могао располагати својинским уделом тужиоца од $\frac{1}{12}$ дела. У преосталом делу, располагање учињено уговором је пуноважно, пошто су на $\frac{11}{12}$ делова тужени сувласници непокретности по основу стицања туженог ББ у породичној заједници, односно наслеђивања.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић